

19.5.94

26.017/II/PF

Ik heb de eer u mee te delen dat de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, op 1 december 1994, een onderzoek hebben gewijd aan een klacht die op 4 februari 1994 tegen het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, meer bepaald tegen de Vlaamse Milieumaatschappij (V.M.M.), werd ingediend wegens de volgende feiten: een Franstalige landbouwer, de heer [...], uit Remersdaal heeft per aangetekende brief van 23 december 1993 Franstalige aanvraagformulieren voor een vermindering van de belasting op het afvalwater gevraagd. Enkele dagen later ontving hij van de Vlaamse Milieumaatschappij een formulier nr. 94, vergezeld van een kaartje waarop hij (in het Frans) werd verzocht de Nederlandstalige documenten in te vullen.

In zijn brief van 23 december 1993 zei de bewuste landbouwer dat hij al via de arrondissementscommissaris van Voeren, een Franstalig formulier had gevraagd.

Per brief van 19 mei 1994, waarvan de referenties hierboven vermeld staan, hebt u het volgende meegedeeld:

"Landbouwers hebben het recht om een aangifteformulier in te dienen, waardoor hun heffing berekend wordt overeenkomstig artikel 35 septies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging. In dit geval worden zij als landbouwbedrijf opgenomen in categorie 28 van de bijlage 1 bij de voormelde wet van 26 maart 1971. Deze berekeningswijze resulteert in een voor de heffingsplichtige gunstiger heffingsbedrag dan wanneer de methode, zoals die geldt voor de gezinnen, zou worden toegepast.

2.

Het maken van een keuze impliceert echter wel dat die keuze moet gevolgd worden in al haar consequenties. Kiest de landbouwer voor het indienen van een aangifte, om bijgevolg als landbouwbedrijf belast te worden, brengt dit met zich mee dat de taalwetgeving voor bedrijven wordt toegepast. Het bedrijf is in het Vlaams Gewest gevestigd en dus is het Nederlands de voertaal.

Een Franstalig aangifteformulier kan worden bekomen bij de Vlaamse Milieumaatschappij, maar dit geldt enkel als titel van inlichting en kan niet gebruikt worden. Het landbouwbedrijf dient zich te bedienen van het Nederlandstalig aangifteformulier".

Wetgeving

Art. 36, § 2, van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen stelt dat, met betrekking tot de gemeenten met een speciale taalregeling uit hun ambtsgebied, op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde diensten van de Vlaamse regering de taalregeling van toepassing is die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten, mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen en vergunningen.

Artikel 11, § 1, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde taalwetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (S.W.T.) bepaalt dat de plaatselijke diensten, die gevestigd zijn in het Nederlandse of het Franse taalgebied de berichten, mededelingen en formulieren die voor het publiek bestemd zijn, uitsluitend stellen in de taal van hun gebied. Paragraaf 2 stelt dat zij in de taalgrensgemeenten worden gesteld in het Nederlands en in het Frans (vernietigd, voor zover het de formulieren betreft, door arrest R.v.S., nr. 14.241 van 12 augustus 1970).

Met toepassing van artikel 12, 3e lid, S.W.T., wenden de diensten in de taalgrensgemeenten zich tot de particulieren in die van beide talen - het Nederlands of het Frans - waarvan de betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.

Rechtspraak van de V.C.T.

- Advies nr. 779 van 16 december 1965 (Taalcodex II-497) is van oordeel dat indien het aangiftebiljet een formulier is dat aan de belastingplichtigen van Voeren in het Nederlands moet worden gezonden, het een betrekking wordt tussen een particulier en een dienst wanneer de belastingplichtige de wens uit het aangiftebiljet in het Frans te ontvangen.
- Advies nr. 1.439 van 12 mei 1966 (Codex II-689) vindt dat de taalregeling die voor de betrekkingen met de particulieren is voorgeschreven, van toepassing kan zijn op de formulieren wanneer deze bescheiden aan een bepaalde particulier worden gestuurd en laatstgenoemde bij gelegenheid van een vroegere briefwisseling de wens heeft geuit dat het bestuur zou gebruik maken van een bepaalde taal.
- Advies 1.498 van 22 september 1966 (Codex II-917) is van oordeel dat een bescheid dat in de vorm van een gedrukt formulier is opgemaakt, dat geïndividualiseerd wordt door de aanduiding van de naam en het adres van de particulier, een betrekking is tussen het bestuur van het kadaster en een particulier.
- Advies 1.980 van 28 september 1967 (Codex II-1432) maakt een onderscheid tussen de formulieren die naamloos ter beschikking van het publiek worden gesteld en die welke door de post aan het publiek worden gericht. In dit geval kent het bestuur de taalregeling van de particulier en handelt het met hem in de taal die hij heeft gekozen.

In het huidige geval is het aangifteformulier waarin wordt voorzien door de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, een bescheid als bedoeld door artikel 52 van de S.W.T.. Dat artikel bepaalt dat voor de akten en bescheiden, die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen en voor die welke bestemd zijn voor hun personeel, de private nijverheids-, handels- of financiebedrijven de taal gebruiken van het gebied waar hun exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels gevestigd zijn. Wanneer de zetel van dergelijke bedrijven in Voeren is gevestigd, is de taal die moet worden gebruikt die van het gebied, d.z.w. het Nederlands.

Een landbouwonderneming is echter geen nijverheids-, finan-

cie-, of handelsbedrijf: artikel 2 van het Wetboek van Koophandel laat ondernemingen die produkten verwerken welke normaal tot de sector van de landbouwondernemingen behoren, immers buiten het toepassingsveld van de handelsbedrijven vallen.

Artikel 52 is dus niet van toepassing op het geval van de heer [...].

In het onderzochte geval en blijkens de voornoemde adviezen krijgt het formulier dat door een Franstalige particulier uit Voeren werd gevraagd en hem ook werd toegestuurd, het karakter van een "betrekking met een particulier" als bedoeld door artikel 12, 3e lid, van de S.W.T.

Aangezien het in casu ging om een landbouwer (privé bedrijf of fysieke persoon) gevestigd te Voeren, een gemeente met een speciale taalregeling, had de dienst zich tot hem moeten richten in de taal waarvan de betrokken particulier zich had bediend of het gebruik had gevraagd (art. 12, 3e lid, S.W.T.).

Volgens de vaste rechtspraak van de V.C.T. (cfr. adviezen nrs. 512 van 26 mei 1966, 779 van 16 december 1965, 1.696 van 1 december 1966, 1.872 van 22 juni 1967 en 4.066 van 6 mei 1976) doelt de term "particulier", die door de gecoördineerde taalwetten wordt gebezigd, op de privé-sector (en dus niet op de openbare diensten) en dekt hij tegelijk fysieke personen en privé bedrijven, zonder enige afwijking m.b.t. de gemeenten met een speciale taalregeling.

Het onderscheid tussen particulieren en privé bedrijven moet slechts worden gemaakt m.b.t. privé bedrijven die in een gemeente zonder speciale regeling zijn gevestigd; in dat geval antwoordt de openbare dienst aan dat bedrijf in de taal van het gebied (cfr. artikelen 19, 25 en 41, § 2, van de S.W.T.

Zelfs m.b.t. de nijverheids-, financie-, of handelsbedrijven, valt de briefwisseling tussen een openbare dienst en het betrokken bedrijf niet onder toepassing van artikel 52 van de S.W.T.. Dat blijkt overigens duidelijk uit de voorbereidende werkzaamheden van de taalwetten (Verslag de Stexhe, Senaat 1962-1963, nr. 304, blz. 13).

Hoe dan ook is het onderscheid tussen particulieren privé personen, privé bedrijven, landbouwondernemingen of bedrijven in de zin van artikel 52 van de S.W.T. op het stuk van de toepassing

van artikel 12, 3e lid, van die wetten niet relevant; dit artikel gaat immers over de betrekkingen tussen een openbare dienst en een particulier gevestigd in een taalgrensgemeente, en de openbare dienst richt zich, in die gevallen, tot de particulier in die van beide talen waarvan de betrokkene zich heeft bediend of het gebruik heeft gevraagd.

Zoals hierboven werd gezegd, wordt op dat principe slechts een uitzondering gemaakt wanneer artikel 52 van de S.W.T. van toepassing is.

Conclusie

De V.C.T. kan zich niet aansluiten bij uw standpunt volgens hetwelk, voor de aangiften die worden ingediend door landbouwondernemingen die zijn gevestigd in taalgrensgemeenten van het Nederlandse taalgebied, het Nederlands moet worden gebruikt.

In het onderzochte geval moest de Vlaamse Milieumaatschappij de heer [...], een Franstalige landbouwer uit Voeren, een in het Frans gesteld formulier toesturen, zoals hij dat had gevraagd. De voorgedrukte vermeldingen op het (in het Frans gestelde) verzoek, dienden eveneens in het Frans te zijn gesteld.

De V.C.T. acht de klacht bijgevolg ontvankelijk en gegrond.

Dit advies wordt meegedeeld aan de klager.